

Фіндус намалював для Петсона малюнок.
Але де це Петсон? Фіндус питає у всіх,
кого стрічає, та ані кури,
ані мишустики не можуть відповісти
на його запитання.

Переклад зі шведської Галини Кирпи

Книжку видано за підтримки Шведської ради
з питань культури KULTURRÅDET
та Посольства Швеції в Україні

Перекладено за виданням:
Sven Nordqvist. Var är Pettson?
Bokförlaget Opal AB, Bromma

www.bohdan-books.com

ISBN 978-966-10-5002-9

© Sven Nordqvist, 2016

© Навчальна книга – Богдан, 2017

Де це Петсон?

Свен Нордквіст

Свен Нордквіст

Де це Петсон?

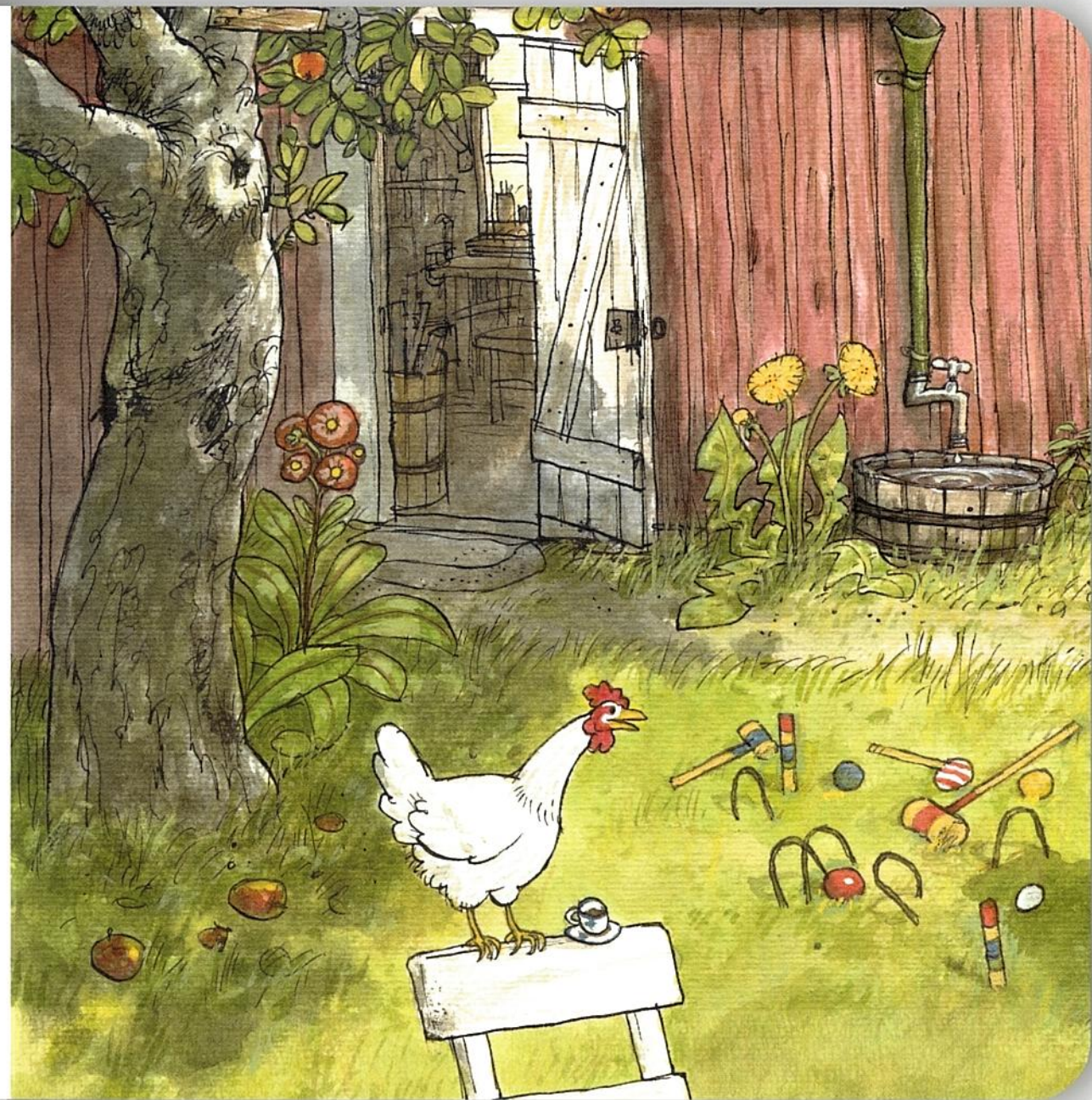

Фіндус сидів у своїй хатині й малював. "Який гарний малюнок у мене вийшов, — подумав він. — Подарую його Петсонові".
— Петсоне! — погукав Фіндус. — Я дещо для тебе маю!
Але дідуньо цього не почув. Його ніде поблизу не було.

- Петсоне-е-е! — долинуло з другого кутка саду.
Фіндус зліз із хатини додолу.
— Ти в столярні? — крикнув кіт і побіг туди.
Петсон завжди щось тесав і стругав. Але тепер його в столярні не було, хоча двері стояли відчинені. Здавалося, зовсім недавно Петсон там майстрував.
— Петсоне! — знову гукнув Фіндус.
— Петсоне-е-е! — долинуло з іншого кутка саду.

Фіндус помчав туди. В альтанці,
довкола якої ріс бузок, сиділо кілька
курок. Вони пили каву.

- Ви бачили Петсона? — спитав Фіндус.
- Атож, безліч разів, — відказали кури.
- І сьогодні? — допитувався Фіндус.
- Сьогодні?.. А що сьогодні за день? — спитала Клара Розумаха,
що була наймудріша з усіх курей.
- Не знаю. Ти бачила його сьогодні? — роздратовано перепитав
Фіндус.
- Можливо... ні... Можливо, ще побачу, — відповіла Клара
Розумаха і знов накинлася на торт.

На подвір'ї з'явилася маленька істотка з роду мишустиків. Вона йшла помаленьку, щоб утримувати рівновагу, бо в неї на голові лежала якась дивна штуkenція.

— Глянь, що я знайшла! Правда ж, красиво? — спитала вона.

— Що це таке? — поцікавився Фіндус.

— Я не знаю. Але скажи, що вона мені личить! — мовила істотка. — Я знайшла її в столярні.

— Вона тобі личить, хоч ти не повинна нічого брати в столярні! Це Петсонові причандалля. Може, він оце ходить і шукає її, — відповів Фіндус.

— Я поверну йому цю штуkenцію, коли нагуляюся з нею. Либонь, у суботу, — сказала істотка й побігла геть.

Старенький садівник, теж із роду мишустиків, згрібав на подвір'ї сміття. Він був невдоволений.

— Слухай, котино Фіндусе, скажи своєму дідуневі, нехай хоч трохи поприбирає у саду. Тут повно трісок і сміття.

— Гаразд, але я не знаю, де він, — відповів Фіндус. — Ти його часом не бачив? Сьогодні?

— Ні, я його не бачив, — буркнув садівник. — Йому треба бути тут: поливати рослини, прибирати і про все піклуватися. Цей дідуньо завів страшний безлад.

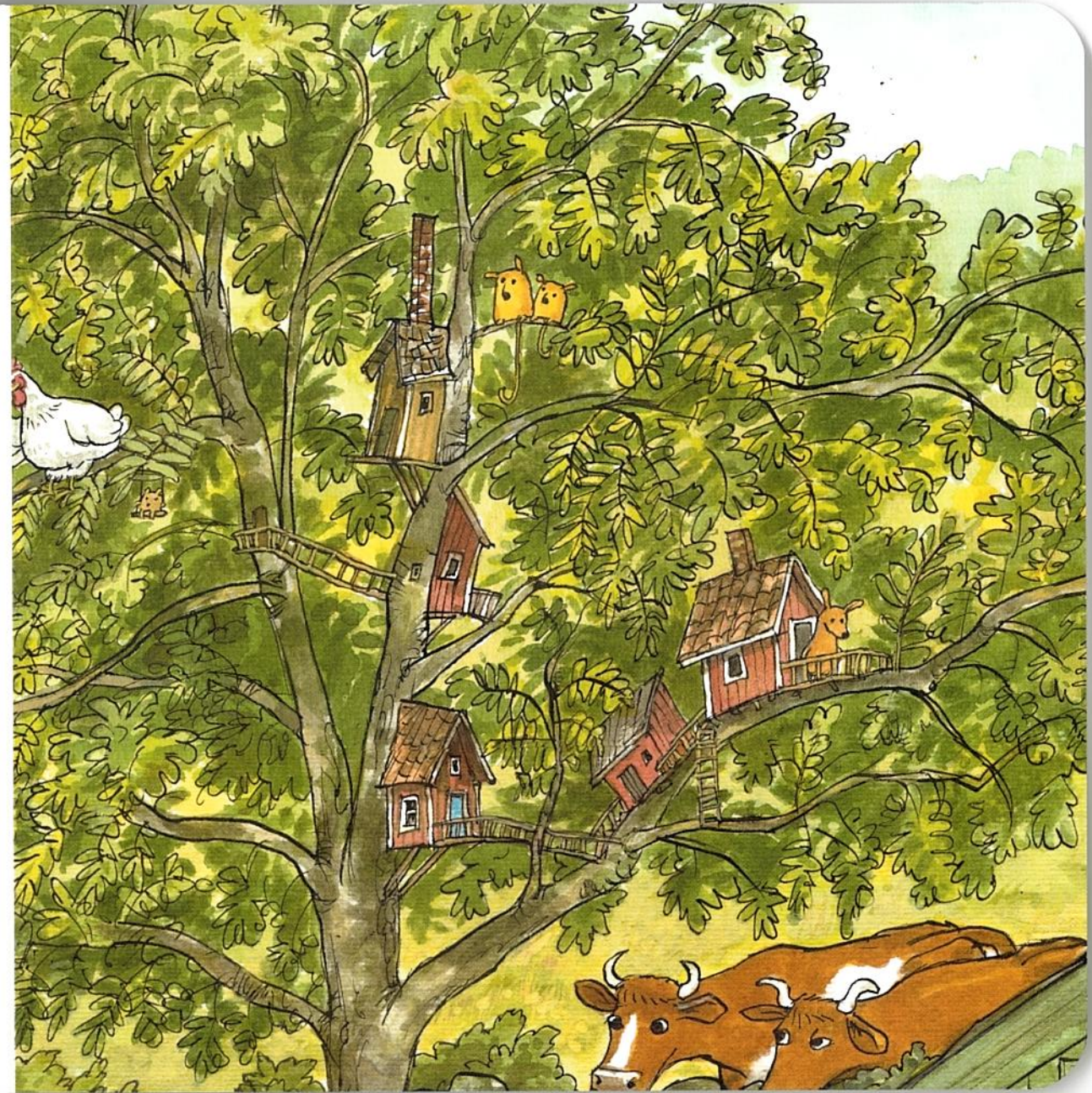

На межі Петсонової садиби стояла, витріщивши очі, корова.
Фіндус підстрибцем підбіг до неї.
— Привіт! Ти сьогодні бачила Петсона?
— Му-у, — мовила корова.
— Що означає "му-у"? — спитав Фіндус. — Так чи ні?
— Му-у, — знову мовила корова.
Аж тут до них притюпала ще одна корова і сказала:
— Вона сьогодні трохи не в гуморі. Йй до всього байдужки.
Я бачила Петсона раніше. Він он тамечки пив каву. І ти також!
І кури. Всі пили каву.
— Атож, — зітхнув Фіндус. — Але я питав про... Ет, нічого важливого.

— Агов, котино, чуєш? — пропищав хтось із верхівки дерева. То був маленький мишустик, що жив у дерев'яному будиночку. Він жваво махав руками: — Спитай мене!
— Гаразд. Ти бачив Петсона? — запитав Фіндус.
— Петсона? Це те маля із зеленим волоссям? — перепитав мишустик.
— Ні, — відповів Фіндус. — Це мій дідуньо Петсон! Хіба ти його не знаєш?
— Знаю. А в нього є червона шапка?
— Ні, він носить рудий капелюх, — відповів Фіндус.
— А ще штани в горошок! — закричав мишустик.
— Ні, вони в нього не в горошок! — і собі закричав Фіндус.
— Ну, тоді я його не бачив, — сказав мишустик, захихикав і чкурнув у свій будиночок.

Високо на дереві сиділи три курки. Вони гойдалися на гілці й дражнилися:

- Ага, Фіндусе, ти нас не дістанеш! Ко-ко!
- Якщо захочу, то дістану, але я не хочу, — відповів Фіндус. — Ви бачили Петсона? Тільки сьогодні.
- Хтозна. Що ти там тримаєш? — спитала одна курка.
- Малюнок для Петсона, — відповів Фіндус.
- Можна мені подивитися? Я теж хочу мати малюнок! — озвалася друга курка.
- А я щойно побачила рудий капелюх, — сказала третя курка. — Мабуть, він у Петсона на голові.

— То ось ти де! — вигукнув Петсон. — А я шукав тебе по всіх усядах. Це тобі мій сюрприз.
— О-о-о-о! Всюдихід! — зрадив Фіндус. — А це тобі! — Кіт віддав свій малюнок Петсонові, а сам уместився в автомобіль і обхопив лапами кермо.
— Він поїде, якщо ти натискатимеш на педалі, — сказав Петсон. Фіндус натиснув на педалі, спершу трохи рвучко, але згодом вийшло краще.
Петсон подивився на малюнок і розцвів.
— Дякую за малюнок! — гукнув Петсон. — Він гарний!
— Будь ла-а-а-аска! — крикнув Фіндус. — Дякую за автомобіль! Він також гарний!

